

„Prišel sem, da vas pozdravim, gospod Vladimir! Dolgo se že nisva videla.“

Dala sva si roke. Njegova desnica je bila uvela, in prsti suhi in bledi.

„Kako da si nas tako zgodaj zapustil?“ sem ga vprašal nenadoma in se zravnal.

„Storil sem svojo dolžnost. Tudi vas še čaka ta težka dolžnost. Gospod Vladimir, človeško življenje je sapa, ki jo po zimi dihate v ledeni zrak. Zadovoljen sem, da sem končal življenje stradanja in mraza.“

„Kaj to? Povej mi, kako si preživil zadnje leto v mestu.“

„Naj sedem prej! Glejte, truden sem in potreben počitka.“

Sedel mi je k vznožju in mi jel pripovedovati s tistim drobnim, prikupljivim glasom:

„Jokal bi kot dete v zibeli, ali ne zdi se mi vredno. Kaj bi plakal? Svet je ničla in vse vesoljstvo se izgubi pred Bogom, ki je velik, neumevno. Ljudje ga ne ljubijo. Ne vem, kako more živeti bitje, ki ne bi ljubilo te neskončne ljubezni. Ali pustiva to!

Mlad sem bil in poln življenja, ko sem zapustil dragi dom. Moč je bila v meni, prava mlada moč, ki je zdaj strta. No glejte, pa sem šel upravljat tisto moč, da bi bil kdaj kaj. Mati me je povedla v šolo. Dobila sva slabo stanovanje. Dva prvošolca sva bila tam. Vse plesnjivo in vlažno. V kotu, kjer je stala moja postelja, se je redila vlaga po zidu — kaplja ob kaplji. Mati je bila ubožica in ni imela denarja, da bi mi bila preskrbela udobnejšo streho.

Gospodinja je bila čudna ženska. Za naju se ni veliko brigala. Dala nama je zjutraj slabo zavrelico mesto kave. Potem pa v šolo. Opoldne hrano pri dobrih ljudeh; zvečer glej v oblake, nasiti se ob zraku in uči se ob luninem siju.

Da bi si včasih utolažil nadležni glad, sem šel nabirat kostanjev v gozd. Imel sem smolo. Dobil me je mož, ki gleda čez mesečev srp, in me je zapodil. Šel sem domov in jokal. Moje rdeče lice je bledelo; krepke pesti kmetiškega fanta so izgubljale moč; močne prsi so jele pešati.

V šoli sem dobro izhajal. Pravili so, da imam bistro glavo. Ali kaj pomaga človeku bistra glava, če je pa vedno lačen želodec.“

(Konec prihodnjic.)

Moja pesem.

Moja pesem, tiha pesem,
Plava v nočni mrak,
Po ravani v rosnih sanjah,
Kot lehák oblak . . .

Plava čez poljane, plava
Tjakaj do gorâ,
Tja do tihe, sive kočë, —
Saj je tam domá . . .

Vlado Vesnin.

